

Κος ΤΑΣΙΟΣ:

Παραγγελιά είναι βέβαια διότι λέει ο Πρόεδρος θα μιλήσουμε για το ρόλο των επιστημόνων στην εποχή της κρίσης και αντιλαμβανόμαστε ειδικότερα των Μηχανικών για κάποιο δεκάλεπτο υποθέτω ή και λιγότερο. Άρα αναγκαστικά ο λόγος μου δεν θα είναι αποδεικτικός άρα κινδυνεύει να είναι συνθηματολογικός. Ζητώ συγγνώμη εκ προοιμίου.

Πρώτον, να καταθέσω τη διαφωνία μου με αυτό που ακούγεται συχνά ότι περνάμε μια οικονομική κρίση. Τρίχες. Περνάμε μια καθολική κρίση και γνωρίζουμε πάρα πολύ καλά ο καθένας το βράδυ σπίτι του αλλά την άλλη μέρα το πρωί δεν το μαρτυράμε, ότι περνάμε μια κρίση ηθική και γνωσιακή. Ηθική για τους λόγους που το δείχνουν οι ποικίλοι δείκτες από το μπαχτσίσι μέχρι την οδική μας συμπεριφορά, μέχρι την προστυχιά μας στις συναλλαγές και μέχρι του ότι γίναμε παίγνια και δεν το πήραμε είδηση.

Λέω λοιπόν, είναι ηθικού χαρακτήρος και δεν έχω καθόλου κουραστεί 30 χρόνια να το γράφω και να το φωνάζω φυσικά εκθέτοντας τον εαυτό μου στον ψόγο ότι δεν γνωρίζω την πολιτική επιστήμη και δεν είναι δυνατόν στην πολιτική επιστήμη η οποία είναι γνωστή και μαθηματικώς στεριωμένη και στις ιδεολογίες να εισάγεις από το παράθυρο το κατηχητικό. Εγώ το εισάγω και εμμένω ότι εκείνο είναι το κύριο πρόβλημα.

Και είναι και γνωσιακή αφού αποδείχτηκε ότι όλοι οι ψευταράδες του κόσμου μπορούν και συνεχίζουν και λένε ψέματα σήμερα παρά το γεγονός ότι η επιστήμη γαμώτο, όπως λέει και η κυρία Πατουλίδου, είναι ένα πράγμα δεδομένο. Δεν μπορεί, δεν περιμέναμε τον Μπόκερ να μας πει. Η αλήθεια είναι μια αλήθεια, δεν μπορεί όσο και αν ο ένας τα έλεγε τόσα τα εκατό, ο άλλος τόσα τα εκατό, υπάρχει μια αλήθεια που μπορούν να την βρουν οι επιστήμονες. Άρα η κρίση είναι καθολική, δυστυχώς.

Δεύτερον, ο πολιτικός ρόλος των επιστημών πρώτον τι νομίζω Πρόεδρε ότι δεν πρέπει να είναι ο πολιτικός ρόλος των επιστημών. Πρώτον, δεν μπορεί να είναι να υποκαταστήσουμε τα κόμματα. Αυτό το πάθος ότι ο καθένας όπου στέκεται πρέπει να κάνει τα πάντα και ότι η δομημένη κοινωνία δεν έχει οργανωτική κατανομή των πολιτικών δράσεων αλλά σώνει και

καλά όπου στέκομαι κάθε πρωί, από το πρωί μέχρι το βράδυ πρέπει να τα κάνω όλα συγχρόνως είναι πάρα πολύ ωραίο ως ουτοπικό γίνεσθαι αλλά είναι λανθασμένο και οδηγεί σε αντιλαϊκή τελικώς κίνηση.

Λοιπόν, το ότι πρέπει όλοι μας, ακόμα και όταν δουλεύουμε με μια επιστημονικότητα να πρέπει σώνει και καλά να επιτελούμε και ένα κομματικό καθήκον είναι λάθος. Όπως λάθος ήταν μέχρι προχθές ακόμα, μόλις ήταν να γίνουν οι εκλογές στην Ελλάδα έβγαινε μια ανακοίνωση από 3 πρυτάνεις και από 2 διανοούμενους λογοτέχνες και χορεύτριες ακόμα που έλεγαν ότι το τάδε κόμμα πρέπει να ψηφίσετε γιατί είναι μπροστάρηδες. Όνειδος πολιτικού κομβουσιονισμού.

Ελπίζω οι επιστήμονες στο μέλλον να μην το ξανακάνουν αυτό. Αν με ρωτήσετε ποιοι είναι οι επιστήμονες, τέως πρυτάνεις, που κάνανε τέτοιες δηλώσεις πριν από τις εθνικές εκλογές κάθε φορά θα σας πω και τα ονόματα. Διακεκριμένων μεγάλων επιστημόνων. Αυτός δεν είναι ο ρόλος των επιστημόνων.

Γιατί ξέρετε τι σημαίνει αυτό; Αυτό σημαίνει φασισμός. Αυτό σημαίνει ότι το κύρος της πολιτικής ψήφου εξαρτάται από τα διπλώματα που έχεις. Ενώ ξέρουμε από τα στοιχειώδη μαθήματα δημοκρατίας ότι το κύρος της πολιτικής ψήφου δεν εξαρτάται από τίποτα άλλο γιατί είναι ηθοπολιτικής κατηγορίας και είναι ίσο το δικό μου με του κυρίου Ριλμόν.

Αυτά δεν θα τα ξανακάνουμε. Ευτυχώς τα πράγματα είναι λίγο καλύτερα τώρα και από αυτή την άποψη. Υπάρχουν και καλά νέα, δεν είμαστε όλοι για το ρεζιλίκι.

Είπαμε τι δεν. Το κυριότερο που πιστεύω, κυρίες και κύριοι συνάδελφε, Πρόεδρε, ότι είναι δουλειά των επιστημόνων είναι να αυξήσουν αυτό που ονομάζουμε πληροφοριακή αντικειμενικότητα. Είδατε το ψέμα που κατέκλυσε τους πάντες. Έλεγα και στη χθεσινή μου επιφυλλίδα στο ΒΗΜΑ αναζητώντας ένα νέο εθνικό όραμα και θυμίζοντας ότι για όνομα του Θεού δεν πρέπει το εθνικό όραμα να είναι μια μεγάλη ιδέα.

Όχι, πρέπει να είναι πολύ μικρές συγκεκριμένες ιδέες. Αυτές που σε κάνουν να νιώθεις ότι ψήλωσες την ώρα που έκανες το τάδε ή το τάδε. Τέτοιου είδους πράξεις. Αυτές είναι που δημιουργούν ιστό κοινωνικό, οι άλλες είναι μηχανιστικές

ιστορίες οι οποίες ακόμα και τον Μαρξ τον ξεγέλασαν αφού ως γνωστόν δεν έβαλε στο μοντέλο τη νομενκλατούρα και την έφαγε από πίσω. Αν την είχε στο μοντέλο δεν θα το έκανε το λάθος, θα ήξερε να φυλάξει τα οπίσθιά του.

Λοιπόν, η κρυψηλαγνία των κομμάτων είναι καθολική. Ο καθένας βέβαια στο κόμμα το οποίο υποστηρίζει ή τέλος πάντων υποχρεώνεται εκ των περιστάσεων κάτι να υποστηρίζει, μπορεί να μην θέλει να το ομολογήσει αλλά όλοι έχουν πει καραμπινάτα ψέματα. Είτε από την απόκρυψη των στοιχείων που στέλναμε σε αυτούς τους κουτόφραγκους, είτε την απόκρυψη μιας στοιχειώδους αναλύσεως που την ξέρουν και οι κότες αλλά αυτοί άλλη μας λένε στα μικρόφωνα.

Η δουλειά των επιστημόνων υποθέτω ότι πρέπει να είναι καταρχήν και νομίζω πως είναι πολιτικού χαρακτήρα κατά κύριο λόγο γιατί έχουν αυτή τη δυνατότητα που οι άλλοι δεν το έχουν, άρα είναι λαϊκή υποστήριξη το να κάνουν αυτή τη δουλειά.

Ποια; Να αυξήσουν την αξιοπιστία της πληροφορίας. Δηλαδή μια καμπύλη που να δείχνει πως εξελίσσεται το δημόσιο χρέος. Από το 1980 μέχρι σήμερα. Αυτή είναι μια αντικειμενική καμπύλη, δεν μπορείς να μου πεις ότι εξαρτάται από τον Κοντοπιράκη καλή του ώρα που μας έβγαλε και την Παναγία διότι ήθελε να του πληρώσουμε και 200.000 για να πάρουμε τα στατιστικά στοιχεία για να κάνουμε την αντισεισμική προστασία της χώρας. Και τέλος πάντων, τα βρήκαμε και του δώσαμε 40.000, λέω τώρα. Τα λέω στο Γιάννη γιατί τα έζησε.

Λοιπόν, δεν φταίει αυτός. Όλοι τα ίδια έκαναν. Λέω λοιπόν, δεν μπορούσαν οι επιστήμονες να έχουν ένα διάγραμμα που να μοιράζεται με φέιγ-βολάν στον ελληνικό λαό τρεις φορές την ημέρα; Να φαίνεται σήμερα το δημόσιο χρέος είναι τόσο. Πάρτε να δείτε πού πάει. Δύσκολο είναι; Είναι δουλειά των επιστημόνων.

Είναι δύσκολο για τα επιμελητήρια και τους συλλόγους αλλά δεν είναι δύσκολο γιατί η συνομοσπονδία επιστημόνων είναι μια παλιά ιδέα, την έχουμε κουβεντιάσει με πολλούς συναδέλφους και με το νυν Πρόεδρο. Συνομοσπονδία των επιστημόνων, τεράστιας πολιτικής απολιτικής εκ πρώτης όψεως σημασίας όργανο για την κοινωνική ευημερία για να μπορεί ανά

πάσα στιγμή κατά κρίση βέβαια και εκείνο, κανένας δεν είναι τέλειος, να μπορεί συνεχώς να δίνει μια υποστήριξη στην αντικειμενικότητα.

Βέβαια πως θα βγούμε από την κρίση; Αφού έφαγα τα πρώτα πέντε λεπτά. Πως θα βγούμε από την κρίση; Αν είναι δυνατόν τώρα, ποιος να μιλήσει και πως, με ποια δεδομένα.

Επειδή όμως θα δημοσιεύσω τον επόμενο μήνα μια επιφυλλίδα –βρείτε την στο διαδίκτυο για να δείτε- μια επιφυλλίδα μου στο ΒΗΜΑ της 25^{ης} Μαρτίου 1990, πόσα χρόνια περάσανε; 20 και 20 μέρες. Ωραία.

Γιατί θα τη δημοσιεύσω; Δεν θα μαρτυρήσω ότι είναι προ 20ετίας. Στο τέλος θα βάλω αυτόν να γράψει. Είναι ακριβώς τα ίδια πράγματα. Ήταν που άντεχε το νευρικό μου πετσί στο να λένε τον Τάτσιο άσε τον αυτό τώρα, καλά τώρα είναι σοσιαλδημοκρατία του..., τα έχουμε ακούσει και αυτά, αστός είναι. Λες και είναι και κανένας που να μην είναι αστός κύριε Πρύτανι, με συγχωρείτε πάρα πολύ.

Ναι, στον αστικό τύπο λέει δημοσιεύονταν. Τι λες βρες στούρνε, ποιος τύπος δεν είναι αστικός; Ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ δεν είναι αστικός; Τίνος είναι. Τέλος πάντων.

Λέω λοιπόν, ότι δυστυχώς το πράγμα είναι παλιό. Και η κρίση άρχισε όπως το είπε ο κος Ριλμόν, χρησιμοποίησε βέβαια λόγους λόγων νεότητας πιο ευγενικούς. Αλλά στην πραγματικότητα ομολόγησε ότι όλοι φταίμε από την ουρά και όχι από το κεφάλι σώνει και καλά, όλο το σώμα.

Και όταν ήρθε αυτή η ρουφιάνα η παγκοσμιοποίηση την οποία εγώ πρόλαβα την εποχή που βγαίνανε στη διαδήλωση, λένε κάτω η παγκοσμιοποίηση. Και τώρα βγαίνουν ακόμα. Είναι σαν να λες απαγορεύεται το φτέρνισμα. Έχω βγάλει και το βιβλίο, θα τα ξαναπούμε και μεθαύριο στην Πολυτεχνική της Θεσσαλονίκης την Παρασκευή.

Λέω λοιπόν, οι παγκοσμιοότητες είναι μια παλιά ιστορία. Αλλά δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι είναι ένα παγκόσμιο φαινόμενο ότι εξαιτίας της παγκοσμιοότητας, αυτής της παγκοσμιοότητας των γρήγορων πληροφοριών, των οξυμένων τεχνολογιών και το κυριότερο της ταχύτητας με την οποία μετακινούνται τα κεφάλαια και οι γνώσεις, που όλα είναι

παγκοσμιότητες προτού έρθει η παγκοσμιοποίηση, συνέβη τούτο το φοβερό.

Ήρθαν χώρες και από τη μια μέρα νύχτα στη νύχτα την άλλη φτωχύνανε. Επιτάχυναν δηλαδή κάτι που γινόταν και παλιά. Είχε φτωχύνει η Μακεδονία επειδή άνοιξαν οι αγορές της Αιγύπτου, αλλά κράτησε 50 χρόνια αυτό δεν κράτησε 5 χρόνια ή καμιά φορά 5 μήνες που έπεσε η Μαλαισία ή η Αργεντινή.

Γιατί; Διότι αυτά που ο ελληνικός λαός, να έρθουμε στα καθ' ημάς, μπορούσε και παρήγε κλωστοϋφαντουργία, γεωργία και δεν συμμαζεύεται, ανέβασαν το βιοτικό επίπεδο. Σιγά τώρα τον οικονομολόγο μου κάνεις; Μπα, είναι στοιχειώδη. Ανέβηκαν τα μεροκάματα.

Εδώ που τα λέμε μπορεί να αμβλύθηκε λιγάκι το 114, γράψε το και αυτό και γίναμε πιο λουφαδόροι από ότι στο παρελθόν πράγμα το οποίο η πολιτική επιστήμη μας δεν αναγνωρίζει, γιατί δεν το έχει η πολιτική θεωρία.

Και με όλα αυτά, κυρίως όμως επειδή μας μπουκάρανε τα ξένα φτηνά προϊόντα, γιατί; Γιατί ήταν παγκοσμιοποίηση. Ήρθαν τα ξένα φτηνά προϊόντα και όπως όλοι, συγνώμη που λέω πράγματα πολύ γνωστά, στο τέλος δεν μπορούσε να σταθεί ούτε η γεωργία ούτε η δική μας βιομηχανία και αποδομηθήκαμε. Άρα φτωχύνουμε. Πράγμα το οποίο θα συμβεί και στη Βουλγαρία που πήγανε ελληνικές κλωστοϋφαντουργίες, δουλεύουν μια χαρά, φάγανε οι Βούλγαροι ψωμί προς μεγίστη ευχαρίστησή μου διότι λυπόμουνα, αισθανόμουν άσχημα. Όπως και για τους Ουκρανούς αγρότες αισθανόμουν ως παλαιός σοσιαλδημοκράτης πολύ άσχημα.

Έλεγε ο Πάμπλο που είχα την τιμή να μιλήσω με τις ώρες μαζί του δυο μήνες πριν πεθάνει στο Πολυτεχνείο για τη δική του ουτοπία, θα την θυμάσαι, που έλεγε πλανητικός σοσιαλισμός. Του έλεγα ναι, πλανητικός. Αλλά ξέρεις πόσο θα τον πληρώσουμε; Βέβαια, λέει, το ξέρω.

Οι Ουκρανοί λοιπόν αγρότες φάγανε λίγο ψωμί παραπάνω αλλά φτωχύνανε οι Έλληνες. Ε, πως διάολο θα βγούμε από αυτό; Άρα θέλω να πω τελειώνοντας, ότι δεν είναι μόνο η μαύρη νύχτα του κεφαλαίου. Δεν είναι μόνο οι κερδοσκόποι αν υποθέσουμε ότι ο όρος είναι σωστός. Αλλά είναι και οι

δυστυχώς αντικειμενικές συνθήκες αυτού που ονομάζεται ο πλανητικός μηχανισμός, του πως φτωχαίνει μια χώρα.

Και πως βγαίνεις από αυτό αφού δεν μπορείς να πουλήσεις αυτά τα οποία φτωχύνανε, θα βγεις είτε πουλώντας εξοπλισμό αν τον παράγεις και θα πουλήσεις στο Μπαγκλαντές εκείνες τις μηχανές που εσύ τις δούλευες μόνος σου και από εκεί θα βγάλεις ή θα πουλήσεις consulting. Ο Μπεζετάκης πουλούσε στην αρχή προϊόντα και μετά πούλησε λίγο consulting και επέζησε λίγο. Δεν ξέρω τώρα πως είναι τα πράγματα.

Λέω λοιπόν τώρα, λέμε, ή θα τα κάνεις αυτά που τα κάνει η Γερμανία εν πολλοίς και που μοιάζει να μην μπορούμε να τα κάνουμε εμείς ή τρίτον, θα μου πεις πως υπάρχει και τέταρτον. Ο πως το λένε, ο Δ.Ν.Τ. Άσε το Δ.Ν.Τ. αυτό δεν είναι λύση. Άλλωστε είναι μια λύση για φέτος δεν είναι για του χρόνου. Τα είπε και αυτά ο κος Ριλμόν ευγενικότατα.

Λέω λοιπόν, η λύση είναι –λέμε τώρα από ότι διαβάζουμε και εμείς που δεν είμαστε οικονομολόγοι- να ορμήσουμε προς τα μπρος. Ε, πώς να ορμήσουμε βρε Μήτσο προς τα μπρος. Μόνο με την καινοτομία, δεν έχεις καμία άλλη ελπίδα.

Με την καινοτομία. Βέβαια σου λέει, εσύ δεν γράφεις τώρα 30 χρόνια ότι θέλουμε ένα άλλο ηθικό, μια άλλη ηθοποίηση και αφού τα κατηχητικά, τρίχες κατσαρές λέγανε, φαρισαισμό δημιουργούσανε. Αφού οι κομματικές νεολαίες τα σαββατόβραδα, το προλάβετε τις κομματικές νεολαίες τα σαββατόβραδα που κάνανε σεμινάρια στα παιδιά να είσαι καλός στον αγώνα και πρώτος στο θρανίο; Πάνε και αυτά, κοπήκανε. Να την παίρνεις την Μπιμπίτσα αν τη φιλήσεις. Όλα αυτά πεθάνανε.

Επομένως έχουμε ένα κενό ηθολογίας μέγιστον όταν οι δείκτες δείχνουν ότι δεν πάμε καλά και ο ένας κλέβει τον άλλον άρα πέφτει η απόδοση της οικογενείας. Μας χρειάζεται και μια ηθοπολιτική ανανέωση αλλά άσε την αυτή για άλλο κεφάλαιο. Εκείνο που μας χρειάζεται είναι να τραβήξουμε προς τα μπρος.

Πως θα τραβήξουμε προς τα μπρος; Για αυτό είναι ρε γαμώτο οι επιστήμονες. Και κατά τούτο οι πολιτικάντηδες οι ψευταράδες, με συμπαθάτε, δεν γενικεύω, εννοώ η γνωστή πλειονότητα των 51% και είμαι και ψεύτης τώρα, το 51% που είπα, αλλά έτσι είναι.

Λέω λοιπόν, οι ψευταράδες επιτέλους να καταλάβουν ότι δεν μπορούν να κάνουν συζητήσεις στην τηλεόραση και να προεδρεύει επί ενός επιστημονικού θέματος ένας δημοσιογράφος και ένας πολιτικός. Δεν γίνεται ρε γαμώτο, πρέπει να είναι ένας επιστήμονας που να προεδρεύει τέτοιων συζητήσεων.

Ειδικά είναι σημαδεμένη η τράπουλα και θα βγαίνουν όλα εκείνα τα αίσχη εις τα οποία αναγκάστηκα και παρουσία του τότε υφυπουργού να φύγω από την τηλεόραση και κάναμε τότε με τον Πρόεδρο προσπάθειες να πείσουμε τα σωματεία των επιστημόνων να αντιδράσουν σε αυτά τα φαινόμενα.

Οι επιστήμονες έχουν τώρα ένα άλλο καθήκον. Να καλλιεργήσουν την ορμή προς τα μπρος. Τώρα, θα μου πεις πως θα γίνει η ορμή προς τα μπρος, πως θα φτιάξουμε καινοτομία, πως θα μπολιάσουμε όλα αυτά τα Ελληνόπουλα με αυτό το πάθος. Θέλει πάθος. Δεν γίνεται μόνο μηχανιστικά.

Και δεν γίνεται μόνο με την ελπίδα ότι αν ρυθμιστεί λίγο το ασφαλιστικό, λίγο οι μισθοί, λίγο η ανεργία, λίγο από εδώ, λίγο από εκεί θα τη γλιτώσουμε. Δεν θα τη γλιτώσουμε. Θα γίνουν ακριβώς τα ίδια μετά από 5 χρόνια πάλι. Επομένως το πάθος αυτό θέλει πανεπιστήμια.

Και επιτέλους, οι ιατροί μου και με αυτό τελειώνω κύριε Πρόεδρε, με διαβεβαιώνουν ότι θα προλάβω και θα ζήσω να πάω στο γραφείο μου στο πανεπιστήμιο και να μην βρίσκω όλες τις βρωμιές του κάθε βλάκα στον τοίχο που να με αποθαρρύνουν από το να κάνω επιστημονική δουλειά. Επιτέλους αντιδράστε.